

Χαιρετισμός
του Διευθυντή του Αρσακείου
Γυμνασίου Θεσσαλονίκης
Θανάση Νευροκοπλή

Παιδιά μας αγαπημένα,
είναι τέτοια η στιγμή, που δεν μπορείς να κρυφτείς... Όχι από τους άλλους, από τον εαυτό σου. Είναι τέτοια η στιγμή, που η μυστική δύναμη που μας ενώνει, δεν μπορεί να κρυφτεί γιατί λάμπει συνεκτικά και κυριαρχικά. «Μπορείς να ξεχωρίσεις τον χορό από τον χορευτή;», αναρωτιέται ο ποιητής Γουίλιαμ Γέιτς, κι εμείς μαζί του: «Μπορείς να ξεχωρίσεις το σχολείο από τους μαθητές του;». Η απάντηση είναι πως όχι, δεν μπορείς!

Κρατήσαμε ήδη κάποιες δικές σας λέξεις, θα προσπαθήσουμε στη συνέχεια, ακούγοντάς σας, να κρατήσουμε κι άλλες. Λέξεις ανέλπιστες για παιδιά δεκαπέντε χρονών, λέξεις και φράσεις πολύτιμες για μας τους πιο μεγάλους, τους δεκαπέντε και... κάτι, λέξεις όπως: «Γιορτή», «θύμηση», «αγώνας», «παραμύθι», «ευχαριστώ». «Η ιστορία μιας λέξης είναι καμιά φορά σπουδαιότερη από την ιστορία μιας εκστρατείας», λέει ένας άλλος ποιητής και φιλόσοφος, ο άγγλος Σάμιουελ Κόλεριτζ.

Γιορτάζετε την ολοκλήρωση της πρώτης σας προσωπικής μυθολογίας. Μιας μυθολογίας που κάθε μία και κάθε ένας από σας συνέθεσε με το δικό του τρόπο, το δικό του αίσθημα και στοχασμό. Αυτό το σπάνιο αίσθημα πληρότητας, που νιώθει ο άνθρωπος όταν κάτι ολοκληρώνεται, όταν νιώθει πως «έκλεισε ένας κύκλος», στην πραγματικότητα είναι μια σύνθεση: από εκδηλώσεις και χειρονομίες στιγμιαίες, από καλοσύνες μικρές και φευγαλέες (ένα φιλί ή ένα χαμόγελο, μια γλυκιά ματιά, ένα ευγενικός λόγος), όλα αυτά που όταν τα αναλογίζεσαι, γεννούν μέσα σου το αίσθημα της ευγνωμοσύνης, το βαθύ και διαρκές «ευχαριστώ».

Γιορτάζουμε κι εμείς μαζί σας την πρώτη σας μυθολογία. Γονείς, παππούδες και γιαγιάδες, συγγενείς, φίλοι και δάσκαλοι, σας καμαρώνουμε με θαυμασμό και σας ευχαριστούμε για αυτό που μας χαρίζετε. Αν κάποιος μας ρωτούσε «τι θα ευχόμασταν, τι θα θέλαμε γι'αυτά τα αγόρια και τα κορίτσια;», τι θα απαντούσαμε;

Να πιστέψετε στα όνειρά σας. Να γελάτε με τα παθήματά σας και να πιστεύετε στον εαυτό σας. Να μεγαλώσετε μέχρι να λευκανθούν τα μαλλιά σας, αλλά να μην πάψετε, να μη λησμονήσετε πώς είναι να είσαι παιδί. Να παραμείνετε, έστω σε μια μικρή γωνιά της ψυχής σας, ανυπεράσπιστοι σαν τα παιδιά. Γιατί η αδυναμία είναι δύναμη αληθινή και η δύναμη ένα τίποτα. Η πρώτη ύλη που καίει στο καμίνι της νεότητας –και δεν εννοώ μόνο της ηλικιακής αλλά κυρίως της πνευματικής– είναι η αγωνία για το επερχόμενο, όχι η αλύγιστη και σκληρή βεβαιότητα. Ακαμψία και Δύναμη είναι οι σύντροφοι του θανάτου. Η

Αδυναμία και η Ελαστικότητα είναι η έκφραση της δροσιάς της ζωής. Να φοβάστε αυτούς που δε φοβούνται ή δε λογαριάζουν το φόβο. Και να εμπιστευέστε όσους δε ντρέπονται να ομολογήσουν πως φοβούνται, γιατί από τη στιγμή της ομολογίας ξεκινά και η αναμέτρηση με αυτόν.

Και κάτι ακόμα: να συνεχίσετε να αναγνωρίζετε και να ανακαλύπτετε την ομορφιά στα μικρά. Σε αυτά που ούτε ο Σολωμών, περιβεβλημένος με όλη τη βασιλική του δόξα, μπορούσε να σταθεί δίπλα τους. Στα ταπεινά αγριολούλουδα, τα τιποτένια κι απαρατήρητα κρίνα του αγρού, που οι άνθρωποι συνήθως προσπερνούν με υπεροψία και βιασύνη.

Η φετινή σας μελέτη στο σολωμικό παράδειγμα κάτι θα σας δίδαξε γι' αυτό: πώς τα παρακατιανά -για κάποιους σοφολογιώτατους- αγριολούλουδα της δημοτικής μας ποίησης μπορούν να προετοιμάσουν τον άνθρωπο για τη μεγάλη φώτιση. «Άστραψε φως κι εγνώρισε ο νιός τον εαυτό του». Ναι, η ζωή δεν είναι απλή υπόθεση και το να μεγαλώνεις δεν είναι πάντα εύκολο. Όμως ο Σολωμός είναι πάντα εδώ να μας θυμίζει: «Η δύναμή σου πέλαγο κι η θέλησή μου βράχος».

Σε αυτά τα τρία χρόνια του Γυμνασίου, αναμετρηθήκατε με λογής κύματα. Φουρτούνες εσωτερικές και εξωτερικές. Σε αυτή την πολυκύμαντη διαδρομή, εμείς οι δάσκαλοί σας στο Αρσάκειο, σταθήκαμε δίπλα σας για να σας ανοίξουμε λιμάνια και προορισμούς, για να σας οπλίσουμε με δύναμη και κουράγιο στα δύσκολα, να σας προειδοποιήσουμε για τους ύπουλους ύφαλους που μπορούν να σας συντρίψουν και τα υπόγεια ρεύματα που θέλουν να σας παρασύρουν. Όχι, δεν κολυμπήσαμε αντί για σας. Αυτό ήταν, είναι και θα είναι το δικό σας χρέος, αλλά και το δικό σας κατόρθωμα. Ξέρουμε πως δεν ήταν πάντα εύκολα, κάποιες φορές πολύ δύσκολα. Όμως αν δε μάθεις να ζεις και να δημιουργείς στα δύσκολα, δεν θα το μάθεις πουθενά, δεν θα το κάνεις ποτέ, ούτε στα εύκολα. Τώρα γνωρίζετε πως αυτή η πολυπόθητη ελευθερία, την οποία με πάθος διεκδικήσατε, σημαίνει να έχεις απαιτήσεις μόνο από τον εαυτό σου, όχι από τη ζωή ή από τους άλλους. Καταλάβατε πως αυτή η ελευθερία αποκτά περιεχόμενο, μόνο σαν ξέρεις να δίνεις και να θυσιάζεις εν ονόματι της αγάπης.

Παιδιά, δεν είναι λίγοι εκεί έξω, που σας θέλουν ημιμαθείς, πειθήνιους, εφησυχασμένους, παθητικούς ή ακόμα και ηλίθιους. Δεν είναι λίγοι εκεί έξω που θέλουν να σας χειραγωγούν, να σας φυλακίσουν στα δικά τους όρια, να σας εκμεταλλεύονται για το δικό τους συμφέρον.

Σεις, όμως, βγαίνετε από αυτή τη διαδρομή με γερό και γυμνασμένο κορμί, πλούσιο από γνώσεις και αξίες. Έτοιμες κι έτοιμοι να απλώσετε κλαδιά και να ανθίσετε. Οι άνθρωποι συνηθίζουν να υποκλίνονται στα πλούσια κλαδιά, να θαυμάζουν τα ωραία άνθη, να ορέγονται τους γευστικούς καρπούς των δένδρων. Όμως τι προοπτική ζωής θα είχαν όλα αυτά και ποια ανθεκτικότητα, αν δεν στηρίζονταν σε ένα γερό κορμί, αν δεν τροφοδοτούνταν από ρίζες βαθιές; Κι αυτό ήταν που καταφέρατε και καταφέραμε μαζί σας, γονείς και δάσκαλοι, αυτά τα τρία χρόνια.

Τώρα, σας παραδίδουμε σε χέρια γερά και στιβαρά, χέρια ζεστά που περιμένουν να σας συντροφέψουν στον νέο κύκλο της ζωής σας, στο νέο ταξίδι που ξεκινά για σας από τον ερχόμενο Σεπτέμβριο. Το ότι δεν θα πάσουμε στιγμή να νοιαζόμαστε και να σας αγαπούμε, να αποθαυμάζουμε το μεγάλωμα και να καμαρώνουμε για την ανθοφορία σας, είναι μάλλον αχρείαστο και να το πω...